

CUA DE SIRENA

Alba Barbé i Serra i Sara Carro Ibarra

Il·lustracions: Joan Turu

Edicions
Bellaterra

CUA DE SIRENA

Text: Alba Barbé i Serra i Sara Carro Ibarra

Il·lustracions: Joan Turu

EDICIONS BELLATERRA

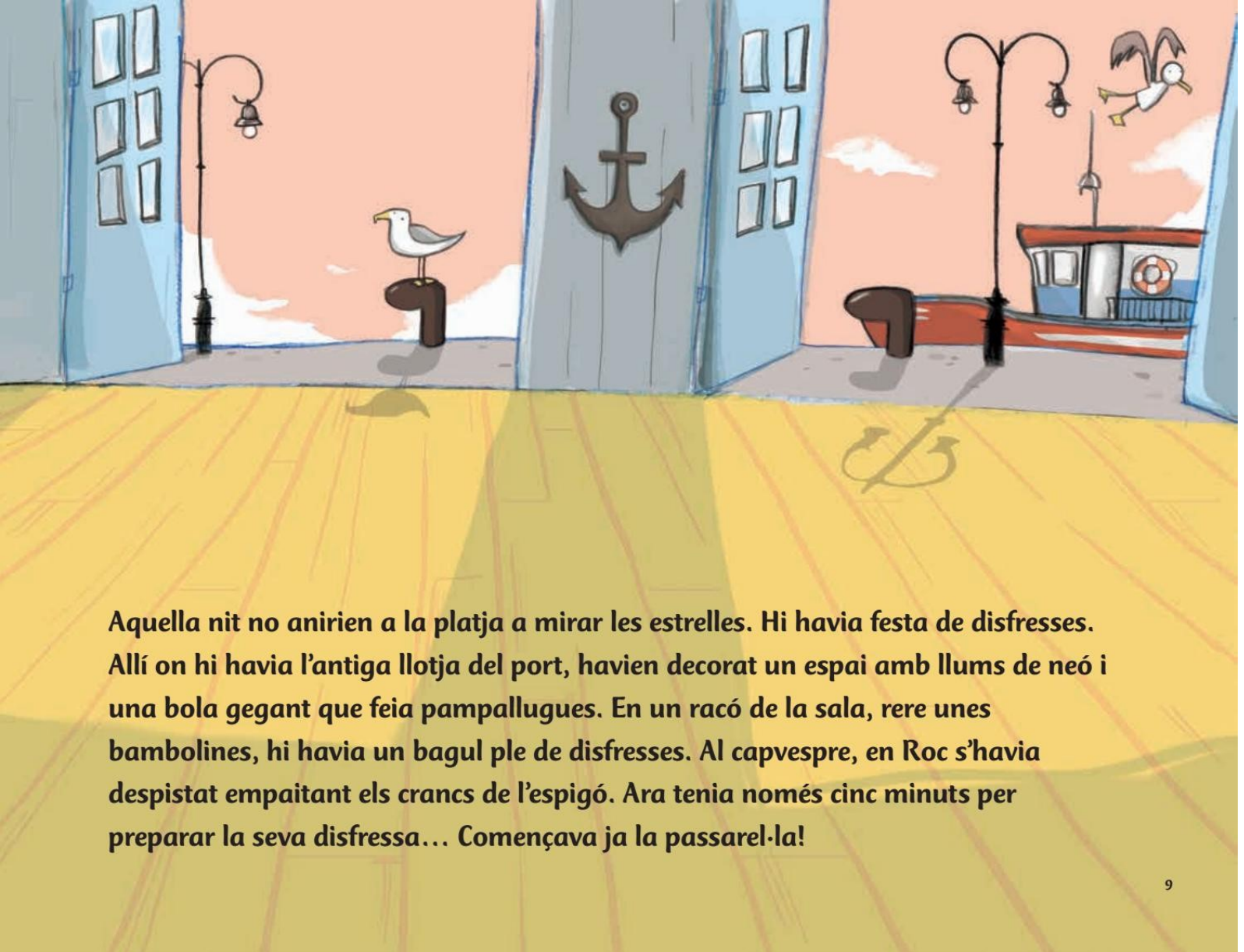
Per a les nòmades i viatgeres.
Per a aquelles qui s'allunyen dels meridians i resisteixen
el vaivé del vaixell quan ja no és a terra ferma.
De qui hem après noves visions de les fronteres.

El que més li agradava a en Roc era mullar-se els peus a la mar. Amb els pantalons arremangats i dins l'aigua, tancant els ulls podia escoltar la tramuntana al poble de pescadors on havien acampat. Era el primer estiu que anava uns dies amb la colla de l'escola. Dormien al bosc i amb tenda de campanya!

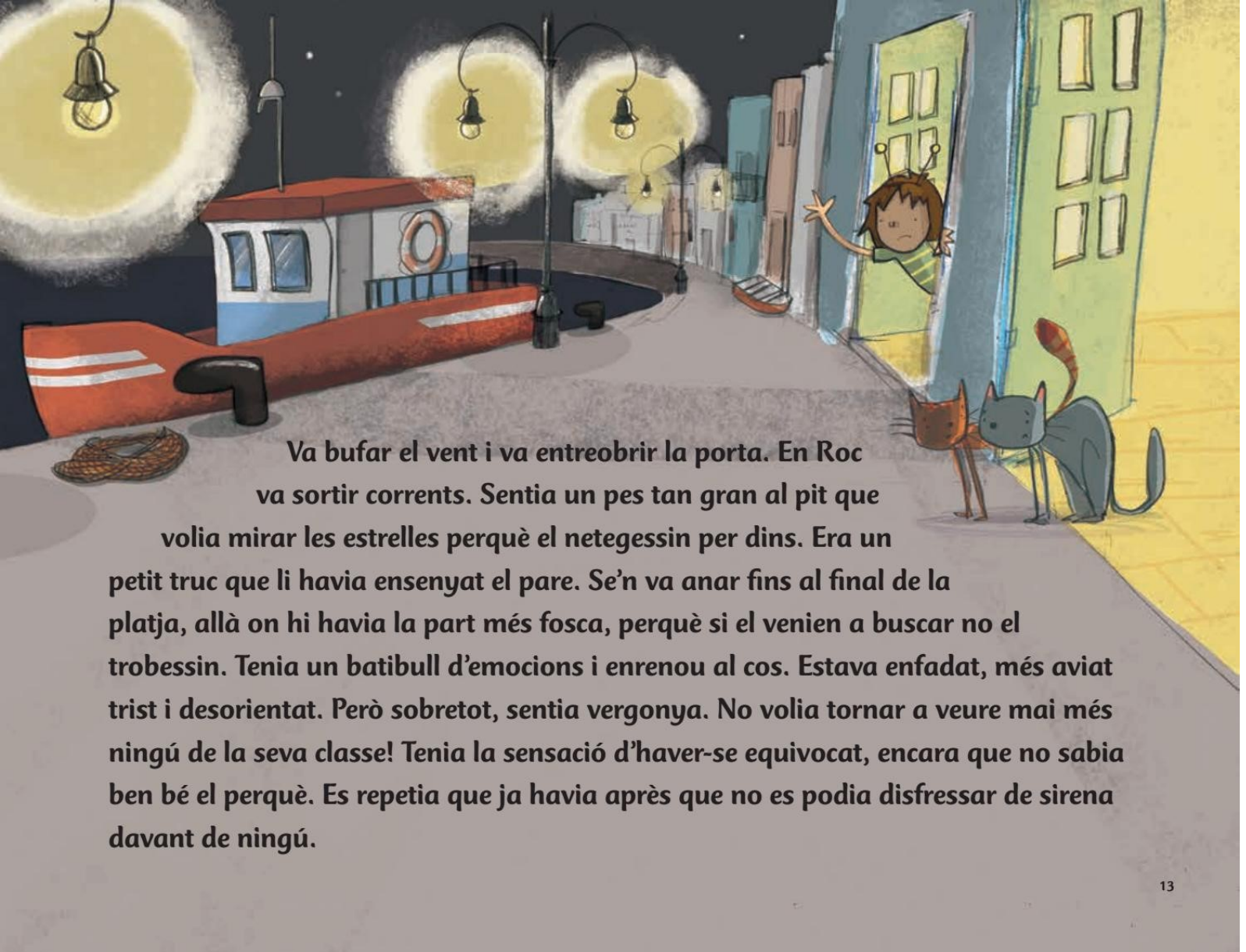
Aquella nit no anirien a la platja a mirar les estrelles. Hi havia festa de disfresses. Allí on hi havia l'antiga llotja del port, havien decorat un espai amb llums de neó i una bola gegant que feia pampallugues. En un racó de la sala, rere unes bambolines, hi havia un bagul ple de disfresses. Al capvespre, en Roc s'havia despistat empaitant els crancs de l'espigó. Ara tenia només cinc minuts per preparar la seva disfressa... Començava ja la passarel·la!

En Roc va avançar decidit. Podia caminar perfectament perquè la faldilla que feia de cua li ho permetia. Però saltava amb els peus junts, com s'imaginava que faria la sirena en què s'havia convertit si es trobés al mig d'aquella sala discotequera. Enlluernat per les llums, les rialles dels nois i les noies van sonar tan alt que taparen el rugit de la mar: «El Roc s'ha vestit de Sireneta! Quina nena!».

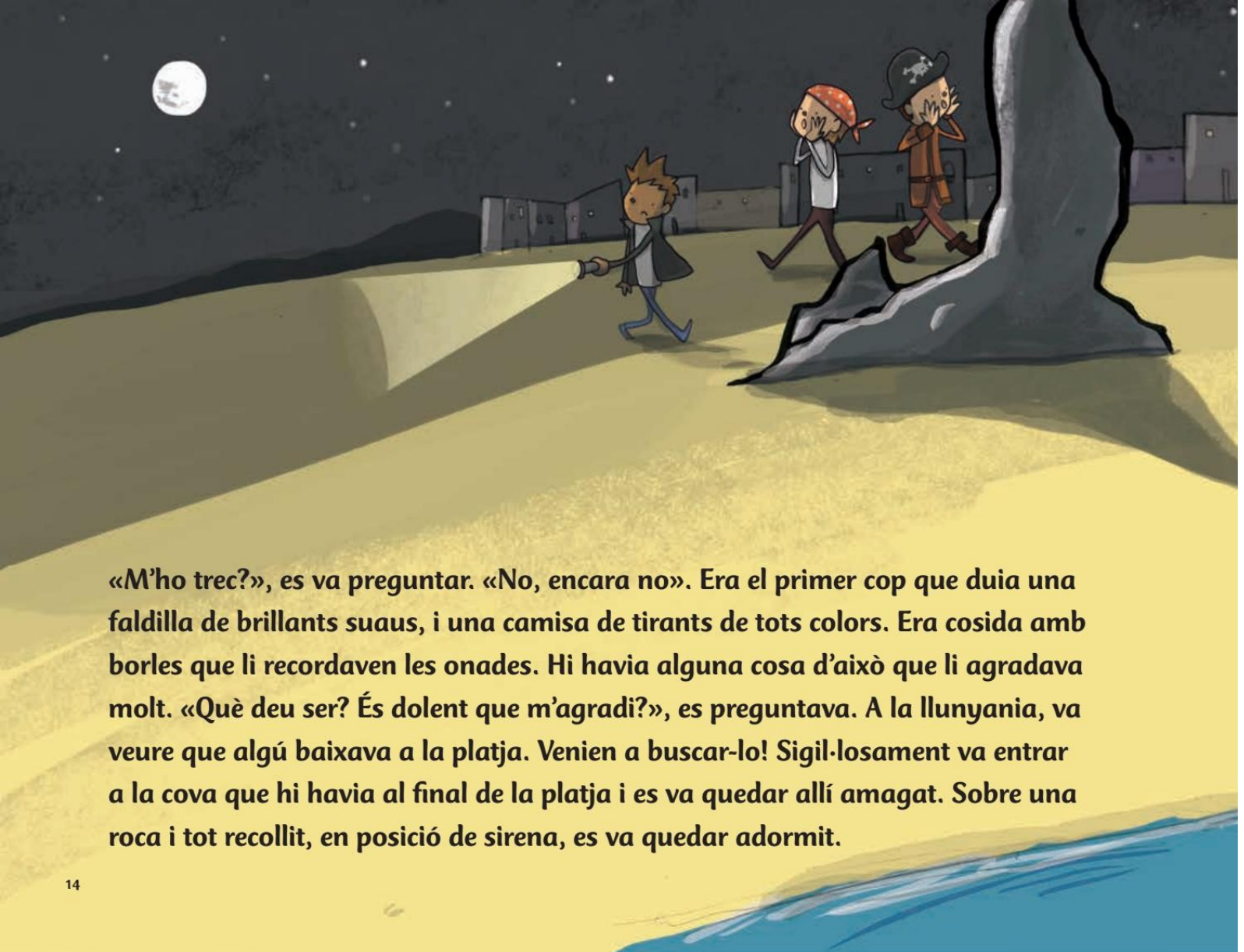

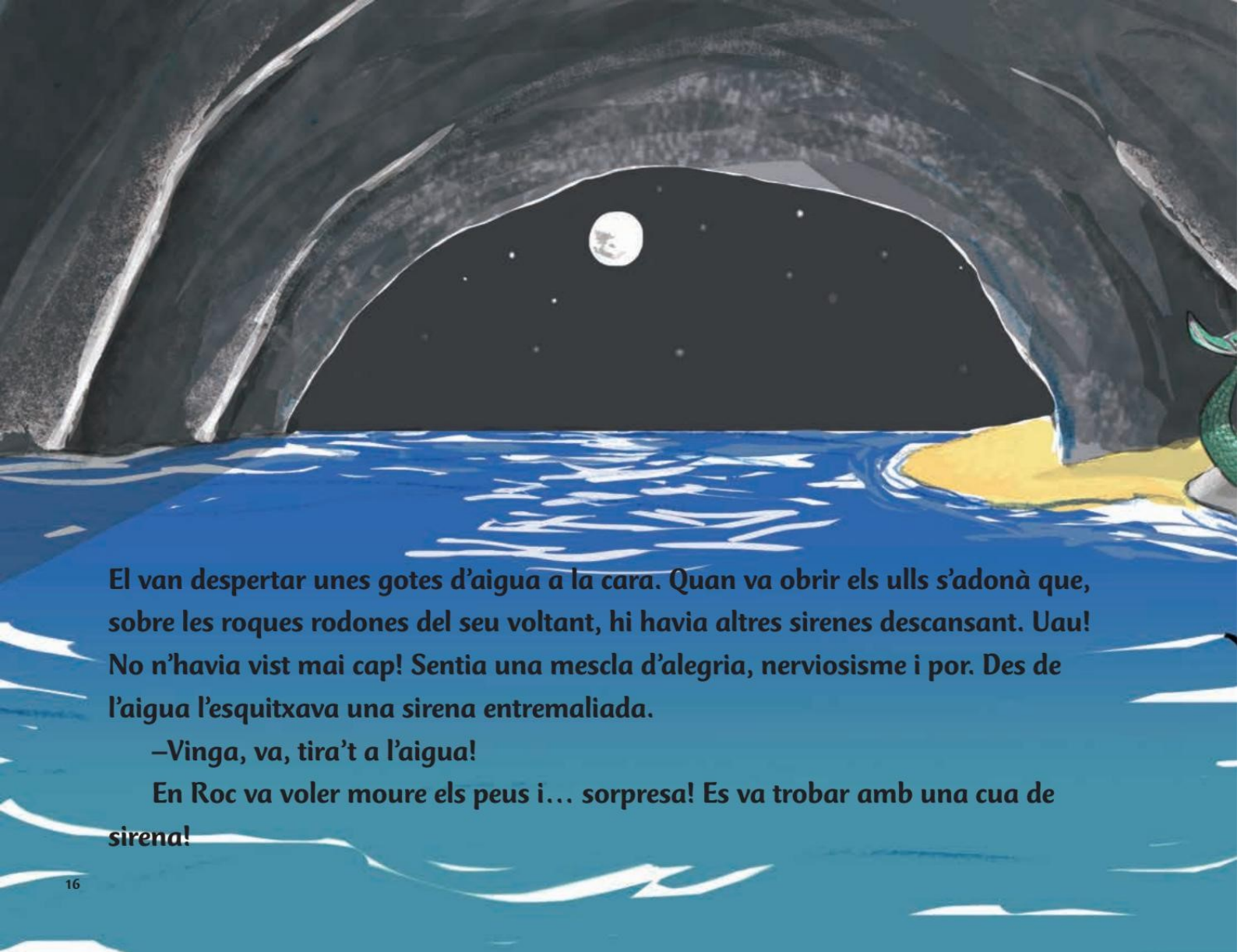

Va bufar el vent i va entreobrir la porta. En Roc va sortir corrents. Sentia un pes tan gran al pit que volia mirar les estrelles perquè el netegessin per dins. Era un petit truc que li havia ensenyat el pare. Se'n va anar fins al final de la platja, allà on hi havia la part més fosca, perquè si el venien a buscar no el trobessin. Tenia un batibull d'emocions i enrenou al cos. Estava enfadat, més aviat trist i desorientat. Però sobretot, sentia vergonya. No volia tornar a veure mai més ningú de la seva classe! Tenia la sensació d'haver-se equivocat, encara que no sabia ben bé el perquè. Es repetia que ja havia après que no es podia disfressar de sirena davant de ningú.

«M'ho trec?», es va preguntar. «No, encara no». Era el primer cop que duia una faldilla de brillants suaus, i una camisa de tirants de tots colors. Era cosida amb borles que li recordaven les onades. Hi havia alguna cosa d'això que li agradava molt. «Què deu ser? És dolent que m'agradi?», es preguntava. A la llunyania, va veure que algú baixava a la platja. Venien a buscar-lo! Sigil·losament va entrar a la cova que hi havia al final de la platja i es va quedar allí amagat. Sobre una roca i tot recollit, en posició de sirena, es va quedar adormit.

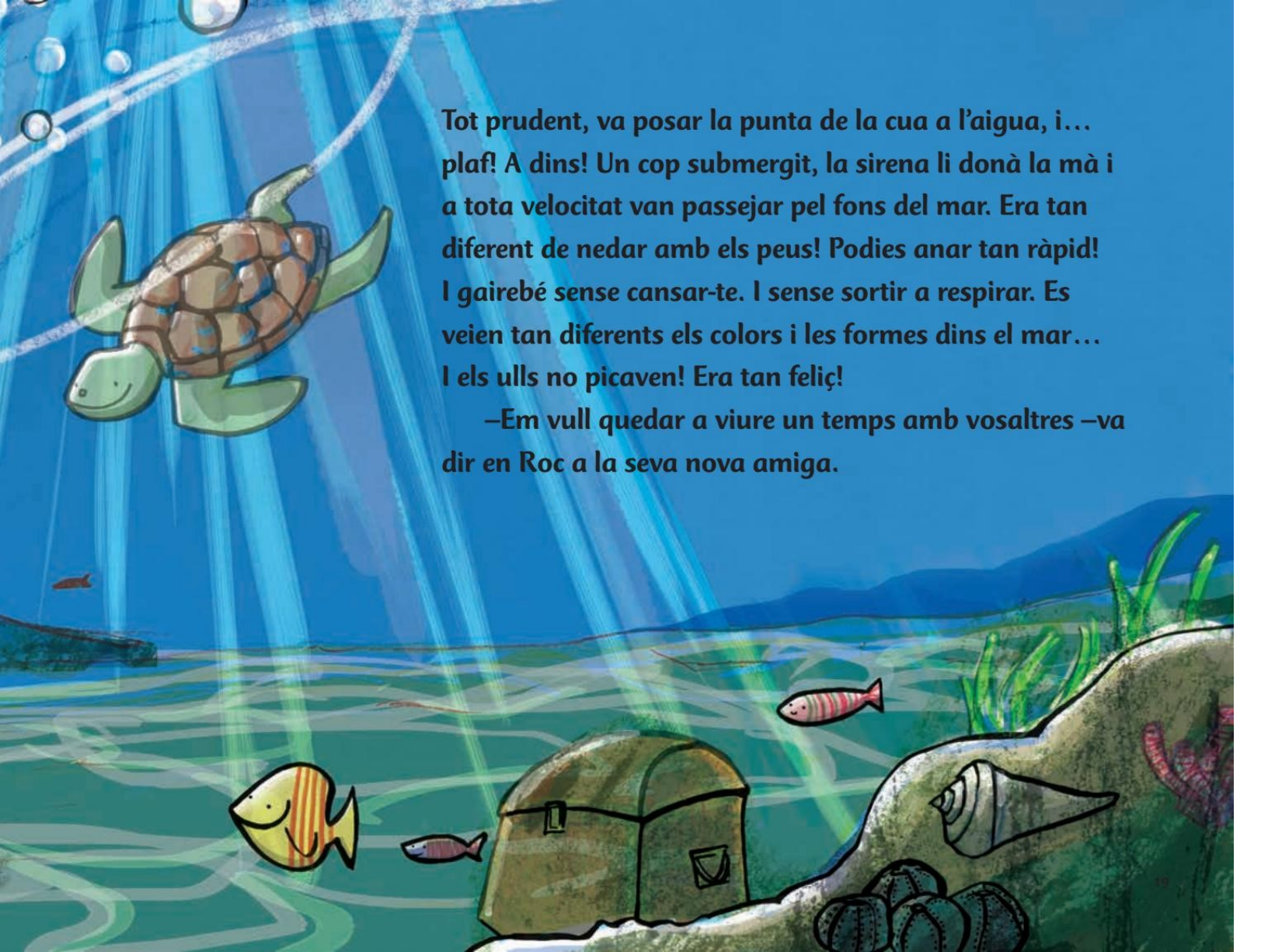
El van despertar unes gotes d'aigua a la cara. Quan va obrir els ulls s'adonà que, sobre les roques rodones del seu voltant, hi havia altres sirenes descansant. Uau! No n'havia vist mai cap! Sentia una mescla d'alegria, nerviosisme i por. Des de l'aigua l'esquitxava una sirena entremaliada.

–Vinga, va, tira't a l'aigua!

En Roc va voler moure els peus i... sorpresa! Es va trobar amb una cua de sirena!

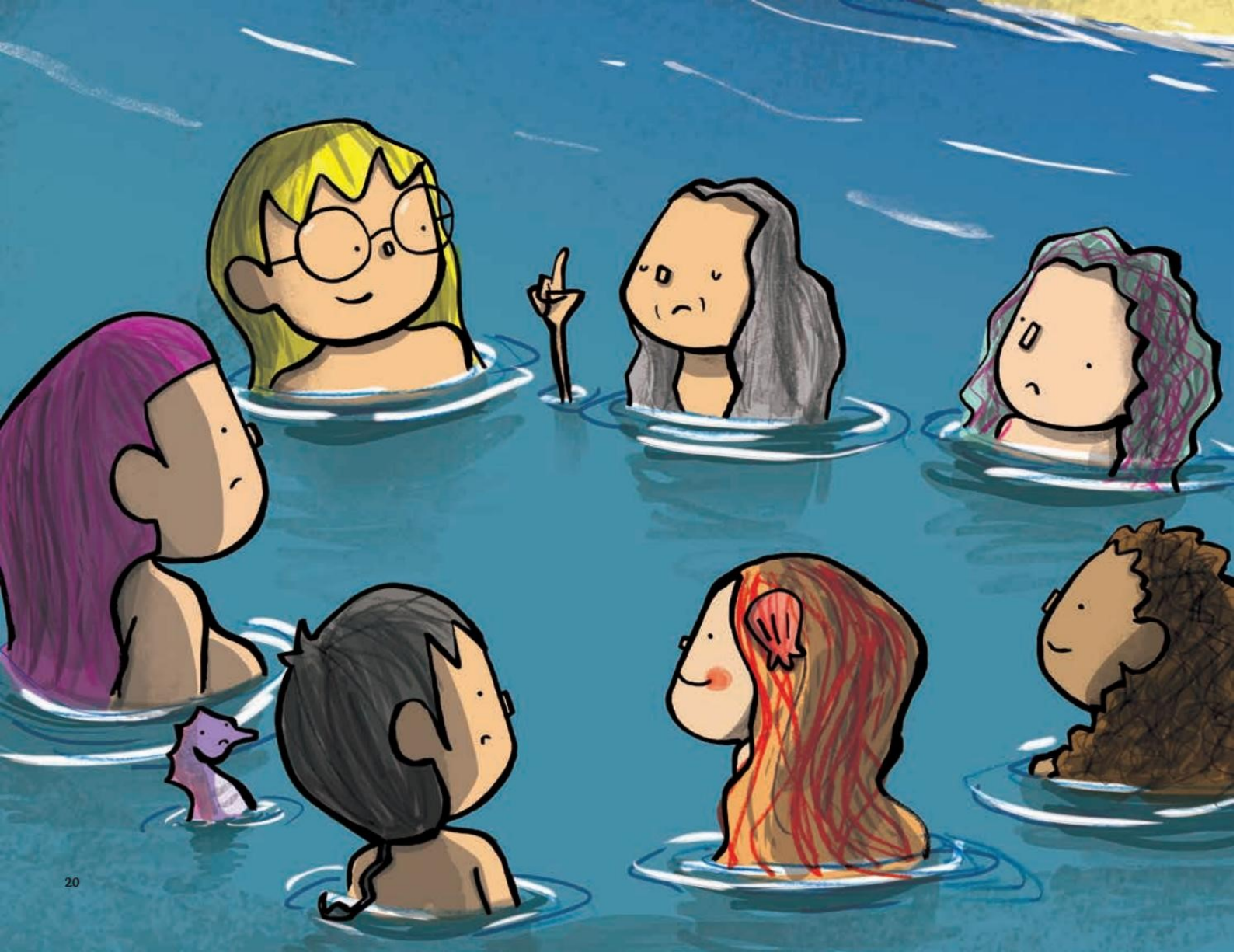

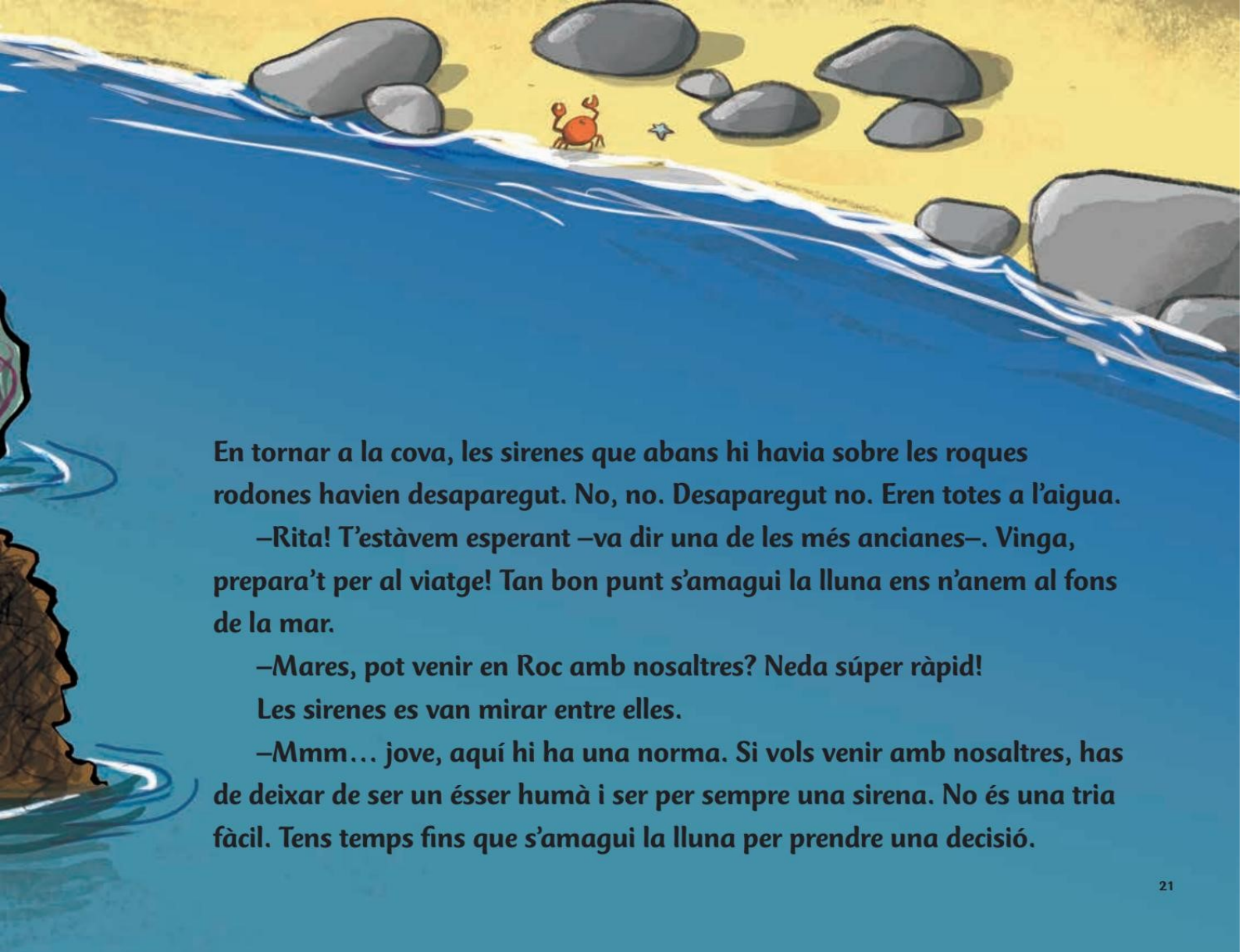

Tot prudent, va posar la punta de la cua a l'aigua, i...
plaf! A dins! Un cop submergit, la sirena li donà la mà i
a tota velocitat van passejar pel fons del mar. Era tan
diferent de nedar amb els peus! Podies anar tan ràpid!
I gairebé sense cansar-te. I sense sortir a respirar. Es
veien tan diferents els colors i les formes dins el mar...
I els ulls no picaven! Era tan feliç!

–Em vull quedar a viure un temps amb vosaltres –va
dir en Roc a la seva nova amiga.

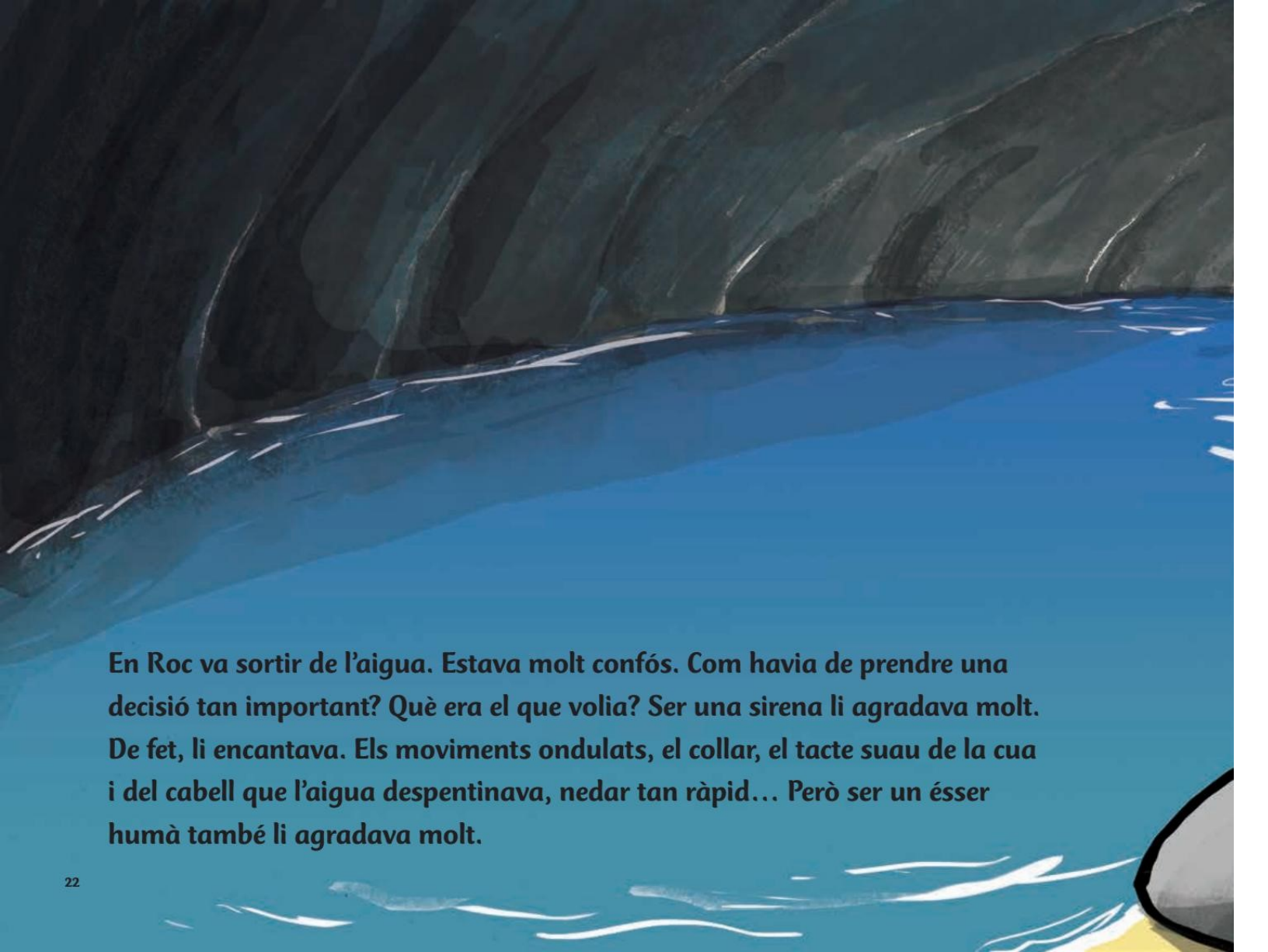
En tornar a la cova, les sirenes que abans hi havia sobre les roques rodones havien desaparegut. No, no. Desaparegut no. Eren totes a l'aigua.

–Rita! T'estàvem esperant –va dir una de les més ancianes–. Vinga, prepara't per al viatge! Tan bon punt s'amagui la lluna ens n'anem al fons de la mar.

–Mares, pot venir en Roc amb nosaltres? Neda súper ràpid!

Les sirenes es van mirar entre elles.

–Mmm... jove, aquí hi ha una norma. Si vols venir amb nosaltres, has de deixar de ser un ésser humà i ser per sempre una sirena. No és una tria fàcil. Tens temps fins que s'amagui la lluna per prendre una decisió.

An illustration of a cave interior. A bright blue stream flows from the top right towards the bottom left. The cave walls are dark grey and textured, with some light reflecting off the water's surface. The overall atmosphere is mysterious and serene.

En Roc va sortir de l'aigua. Estava molt confós. Com havia de prendre una decisió tan important? Què era el que volia? Ser una sirena li agradava molt. De fet, li encantava. Els moviments ondulats, el collar, el tacte suau de la cua i del cabell que l'aigua despentinava, nedar tan ràpid... Però ser un ésser humà també li agradava molt.

De cop i volta, sense que ningú se n'adonés, es va aturar un cranc a prop d'en Roc. Amb la seva pinça, va colpejar la roca com qui truca a una porta. Toc, toc, toc. En Roc es va ajupir i es va adonar que el cranc li estava parlant.

–Vine aquí, nano sirena, vine aquí... Cada lluna plena, la mateixa història! Totes les persones que com tu arriben a la cova han de prendre una decisió. Una cosa o l'altra. Blanc o negre. Carn o peix. Nen o nena, humà o sirena... I cada cop, puc veure el dolor d'haver de triar. Com si només hi hagués dues opcions! No pot ser que una decisió sigui també que no vols prendre una decisió?

–Però... elles m'han dit que haig d'escollir... –va dir en Roc.

–No dic que no hakis de triar. Només dic que decidir que no vols triar és una altra possibilitat.

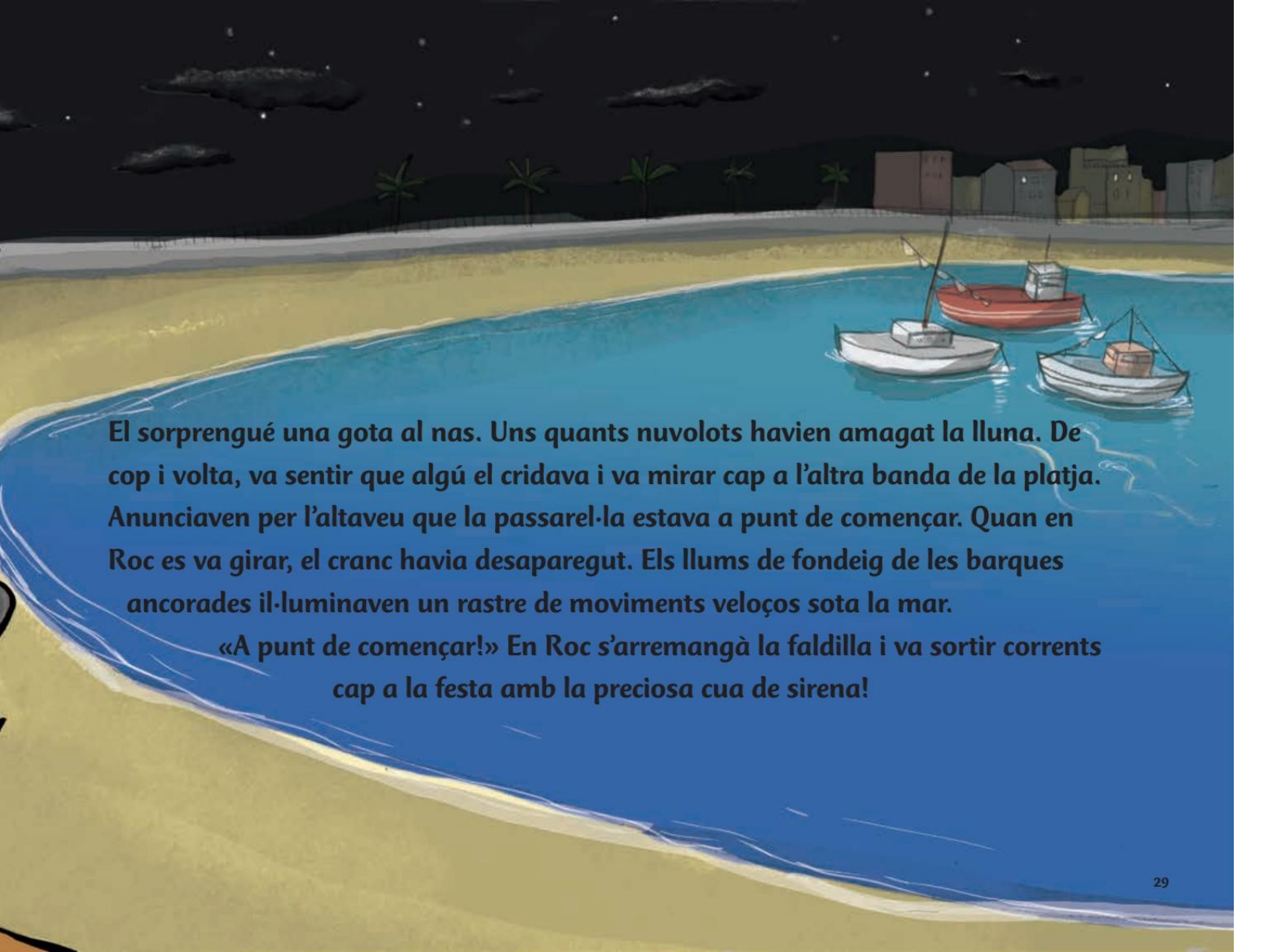
En Roc estava més marejat que un allioli. No entenia res de res del que el cranc li havia dit... Excepte l'última frase. Ell no volia prendre una decisió. Li deien que era un ésser humà i que es podia convertir en sirena.

No entenia per què era una cosa que s'havia de convertir en una altra. A més a més, per sempre més! Ell era en Roc amb una cua de sirena.

El sorprenqué una gota al nas. Uns quants nuvolots havien amagat la lluna. De cop i volta, va sentir que algú el cridava i va mirar cap a l'altra banda de la platja. Anunciaven per l'altaveu que la passarel·la estava a punt de començar. Quan en Roc es va girar, el cranc havia desaparegut. Els llums de fondeig de les barques ancorades il·luminaven un rastre de moviments veloços sota la mar.

«A punt de començar!» En Roc s'arremangà la faldilla i va sortir corrents cap a la festa amb la preciosa cua de sirena!

Corregit i traduït al català per Sònia Moll i Gamboa

© del text, Alba Barbé i Serra i Sara Carro Ibarra, 2016
© de les il·lustracions, Joan Turu, 2016

© Edicions Bellaterra
Navas de Tolosa, 289 bis. 08026 Barcelona
www.ed-bellaterra.com

Aquesta obra pot ser distribuïda, copiada i exhibida per tercers si es mostra en els crèdits.
No es pot obtenir cap benefici comercial i les obres derivades han d'estar sota
els mateixos termes de llicència que el treball original.

ISBN: 978-84-7290-793-5
Dipòsit Legal: B. 21.016-2016

Imprès per Impuls45 Gràfica. Granollers (Barcelona)

**Una cosa o l'altra. Blanc o negre. Carn o peix. Nen o nena, humà
o sirena... Com si només hi hagués dues opcions!
No pot ser que una decisió sigui també que no vols prendre una decisió?**

ISBN: 978-84-7290-793-5

9 788472 907935